

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. II. Petri Primatus ex veterum testimonijs asseritur, cæterorumque
Apostolorum dignitatis præfertur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

in cap. 16. Matth. Prudens lector inquirat, quomodo post tantam beatitudinem, deatus es, Simon Barjona, nunc audiat: Vade retrò sathana & c. Sed si consideret, qui hoc querit, Petro illam beatitudinem ac potestatem, & edificationem super eam Ecclesie in futuro promissam, non in presentis datam intelligit: Edificabo, inquit Christus, super te Ecclesiam meam, & dabo tibi claves regni caelorum. Cyrillus Alexandrinus lib. 2. in Ioan. cap. 12. Christus, cum se esse, qui cuncta, antequam fiat, novit, nec Simon fore sibi nomen, sed Petrus praedixit, vocabulo illo commodè significans, quod in eo tanquam petra, lapideque firmissimo sum esset edificaturus Ecclesiam. Augustinus Serm. 5. in Festo Petri & Pauli: solus inter Apostolos meruit audire, Tu es Petrus, & super hanc petram &c.

28. Ex quibus tale formatur argumentum. Petro, etique soli dictum est: Super hanc Petram edificabo Ecclesiam meam. At Petrus dictus est petra propter soliditatem durationis: ex sancto Ambrosio citato. Ergo super Petrum tanquam petram cum soliditate durationis edificata est Ecclesia, quatenus Christus ipsi dixit: Pasce oves meas. Ex Cypriano supra. Ergo istud pastorale munus est Petro datum cum soliditate durationis. At ista durationis soliditas non subsisteret, si munus illud pastorale extirpasset cum Petro è vivis sublato. At hos successores esse Pontifices Romanos, testantur unanimiter Patres. Ergo super hisce ita est edificata Ecclesia, ut ipsis competat munus pastorale indefinitè in oves Christi, cum clavibus ad eò regni caelorum, & cum illimitatà ligandi & solvendi potestate, Petro, quà universali Pastori ac petrae promissà, & commissà.

S. II.

Petri Primatus ex veterum testimonij asseritur, caterorumque Apostolorum dignitatè praefertur.

29. Merito improbat ea statim sententia, quam Ellicius in fronte hujus paragraphi protulit dicendo: historicam solummodo esse quaestionem, Vtrum Petrus primum inter Apostolos locum habuerit? Hujus namque interrogationis verba admittunt aequivocationem, sub cujus alterutro sensu intelligi posset Petri Primatus non nisi absolutà fidei Divinae certitudine, sed historiae cujuspiam tum aequalium, tum superiorum (uti Theologus ille loquitur) Scriptorum testimonio.

ARGUMENTUM I. Ellicij

30. Hic Author pretendit primò, De Petri Primatu nihil extare a Joviniano, Irenæo, Clementem Alexandrinum, & alios antiquissimos.

Refutatio ac retorsio istius Ellicianae argumentationis.

31. Num ex eo, si verum etiam esset, quod Justinus, Irenæus, Clemens Alexandri-

nus, & alij antiquissimi nihil scripserint de Petri Primatu, huic aliquod praedictum fieri potuisset? Quis illorum aliorum Patrum antiquorum de universis fidei Dogmatibus scripsit? An ergo de ijs fidei articulis, quos suis scriptis non inseruerunt, dubitare fas est, ac si minus veri extarent? Sic profectò impissimum est illud in fidei rebus argumentandi genus per quod ex negativâ, sive Patrum plarium silentio, Petri Primatu quoddam quasi praedictum inferatur. Verùm falsitate etiam nititur, quòd apud Sanctum Irenæum nihil extet de Petri Primatu. Hic namque sanctæ Ecclesie Doctor lib. 3. cap. 3. ubi asteruisset, traditionem & fidem ab Apostolis annuntiatam indicari ex Episcoporum Romanæ Ecclesie ad sua usque tempora perveniente successione, tandem concludit in hæc verba: Ad hanc enim Ecclesiam, propter potentioris principatitatem, necesse est, omnem convenire Ecclesiam, hoc est, qui sunt undique fideles. Vides igitur Ellicij, ab Irenæo taliter adstrui Romanæ Ecclesie potentioris principatitatem, ut propter hanc necessum sit, ad ipsam convenire undique omnes fideles. At principatitas inducens necessitatem seu obligationem, vi cujus, oporteat, omnes fideles cum ipsa convenire, non importat primatum Ordinis aut taxat & principalis confessionis, sed Jurisdictionis & imperij, vi cujus scilicet sit illa necessitas. Ergo S. Irenæus in Ecclesia Romanâ, sive ejus Pontifice agnovit primatum Imperij & jurisdictionis.

32. Concinnant quamplures ab ipsomet Ellicio hic adducti Patres, inter quos Origenes, summam rerum de pascendis ovibus Petro Apostolorum Veritè traditam, & super ipsum velut super Petram dicit fundatam Ecclesiam. Quæ profectò sententia minime labefactatur, tametsi ejus autographum non habuerit. De sancto Cypriano tum superius allato, tum inferius adducendo res nimis clara est, quam ut obscurari valeat per Ellicij interpretationem, contendentis, ab eo sancto Doctore non intendi, vnam esse Ecclesiam ex eo, quòd super unum Petrum sit edificata, sed id eo in uno Petro dici edificatam Ecclesiam, ut unitas Ecclesie monstraretur ex hoc, quòd super unum Petrum, seu totius Ecclesie Caput, Fontem & Radicem (uti Cyprianus loquitur) sit edificata Ecclesia. Nunquid autem hinc aperte evincitur, Petri Primatum non in solius numeri, seu Ordinis prioritare, sed in prærogativa Capitis, & Petra, super quam fundata sit Ecclesia, consistere? Quòd ipsum repetit epist. 70. dum Petri humilitatem ibi commendat ex hoc, quòd, licet super ipsum esset edificata Ecclesia, noluerit tamen Paulo de circumcissione secum disputanti Primatus sui prærogativam objicere: hisce namque verbis clarè asseritur Petri Primatus, eà singulari Ecclesie super ipsum edificatæ præsententiâ dotatus. Concinnat Optatus præallegatus dicendo; Petrum Apostolorum Caput sedisse primum in Cathedra Episcopali Romanâ, in qua unitas ab omnibus observaretur, &c. ut jam schismaticus

Uuuu 2 esse

esset, qui contra singularem Cathedram, aliam convocaret.

33. Hunc equidem Optati discursum eludere nititur Elliesius, ac si perperam inde concluderetur, Cathedram Romanam esse unicam in totâ Ecclesiâ. At debuisset iste Theologus animadvertere, quod non quæcunque alia particularis Cathedra, sed quæ contra Petri Cathedram Romanam seu unitatis Fidei ac Ecclesiæ originem se efferret, ab Optato reprobetur. An non igitur hinc Petri, ejusque Apostolicæ Cathedræ Primatus haud vacuus, sed Capitæ & Cephæ sive Petri præfulgens supereminens, extat comprobatus? Et hinc Cyrillus Hierosolymitanus loco præcitato Petrum Apostolorum Principem, non utique ex solius numeri, vel ordinis, sed ex Capitæ principalitate appellari voluit. Quando proinde alij Patres, quos subsequenter allegat etiam Elliesius, Petrum inter Apostolos primum dicunt, non tamen semper explicant, quibus præminentis ultra numeri & ordinis prioritatem, sit dotatus, ineptè prorsus, Dialecticis quoque regulis dissonans sit in de consequentia, ac si ex hoc quasi abstractivo loquendi modo negatæ fuissent illæ Primatus prærogativæ, quæ tum per Divina Oracula, tum per varia aliorum sanctorum Patrum testimonia sunt Petro attributæ, ex Regni Cælorum Clavibus, nec non ex Petri erga Ecclesiam supra se fundatam soliditate, Capitæque principalitate.

ARGUMENTUM II. Elliesij.

34. Sunt equidem plures, qui, teste Elliesio, arbitrantur, Petri primatui obstare Apostolorum inter se, & cum ipso æqualitatem, sequentibus Patrum testimonijs firmari consuetam. Nempe Cyprianus in lib. de unitate Ecclesiæ ita scribit: *Et quamvis Apostolis omnibus parem potestatem tribuat post resurrectionem, hoc erant utique & ceteri Apostoli, quod fuit Petrus, pari consortio præditi honoris & potestatis: Eadem est sententia Hieronymi lib. i. adversus Iovinianum: At dicit, inquit, super Petrum fundatur Ecclesia, licet hoc ipsum alio in loco super omnes Apostolos fiat, & cuncti claves regni cælorum accipiant, & ex aquo super eos Ecclesiæ fortitudo solidetur.* Hinc Apostoli omnes à Patribus dicuntur vicarij Christi: *Constat, inquit Hilarius Diaconus in epist. i. ad Cor. Apostolos esse Dei adiutores, quia vicarij sunt Christi.* Et Chrysostomus explicans illud Pauli pro Christo: *Legatione fungimur, ait, omnes Apostolos illius loco officium ejus suscepisse: mitto illud omnibus notum Præfationis Missæ Apostolorum: quos operis tui Vicarios eidem contulisti præesse Pastores.*

Refutatio istius argumentationis.

35. Audiamus ex præcitatis sanctis Patribus, quomodo Apostoli fuerint Petro quoad Apostolicam potestatem pares ac æquales. Sanctus namque Hieronymus loco per Elliesi-

um citato ita ratiocinatus est. *At dicit, super Petrum fundatur Ecclesia: licet id ipsum in alio loci super omnes Apostolos fiat, & cuncti claves regni cælorum accipiant, & ex aquo super eos Ecclesiæ fortitudo solidetur, tamen propterea inter duodecim unus eligitur, ut Capite constituto, solusmet talatur occasio.* En igitur, unum ex Apostolis esse constitutum Ecclesiæ Caput, nempe Petrum, veluti disertis verbis asserit idem Hieronymus in Ps. 13. Hinc Epist. 54. ad Marcel. lamat: *Petrum esse, super quem Dominus fundavit Ecclesiam.* Et in Math. cap. 16. secundam metaphoram petri, inquit, *rectè dicitur ei (nempe Petro) ædificabo Ecclesiam super te.* Et dicit tibi claves regni cælorum. Unde in Epistola ad Damasum de hypost. vocans hunc Romanum Pontificem Picatoris ac Discipuli Crucis successorem, eum sic affatus est: *Ego nullum primum nisi Christum sequens, Beatitudinis tue id est Cathedræ Petri, communionem confector.* Super hæc petram ædificatam Ecclesiam scio &c. Quamquam tecum non colligit, spargit, hoc est, qui Christi non est, Antichristi est. En igitur, quod spargit, qui non colligit cum Petri successore Pontifice Romano, nec adeo sit Christi, sed Antichristi, quod reverè de universis Episcopis (quos contendunt adversarij, reliquorum Apostolorum esse successores) dici nullatenus potest. Sanctus porro Cyprianus in hæc discessit verba: *Eidem, scilicet Petro, post resurrectionem suam dixit, Pascere oves meas.* Super illam unam ædificat Ecclesiam suam, & illi pascendas, mandat oves suas. Et quamvis Apostolis omnibus parem potestatem tribuat & dicat: *Sicut misit me Pater, & ego mitto vos. Et: Accipite spiritum sanctum, quorum remisistis peccata, remittantur eis, &c.* tamen ut unitatem manifestaret, unam Cathedram constituit, & unitatis originem ab uno incipientem suâ autoritate disposuit. En igitur, in Petro, ac ceteris Apostolis ita erat paritas potestatis, ut super unum tamen Petrum Christus ædificaret Ecclesiam suam, eique oves suas pascendas mandaret. Ex hoc autem factum est, ut una Cathedra constitueretur, & unitatis ejusdem origo ab uno (Petro) inciperet. At ista Cathedræ unius, Pastorale in oves Christi officium importantis, conflictio cum Ecclesiæ ædificio supra petram fundato, adeoque perpetuè connexa, non potest non importare ordinarium, in successores proinde transferibile officium, cum e contra potestas cæteris Apostolis per modum missionis, adeoque personalis legationis concessa, cum ipsis esset expiratura. Planam igitur est ex Cypriano, in Apostolis ita fuisse parem potestatem, ut hæc tamen lab diverso jure tum Officij ordinarij in Petro, tum Legationis personalis in ceteris Apostolis constituta, in Petro importaret Cathedram, eamque unam, sicque ab uno Petro inciperet unitatis origo, eò quod super illum unum ædificata sit Ecclesia.

Ex quibus proinde manifestum redditur, Apostolicam autoritatem ita fuisse Petro concessam,

cessam, ut ad ejus successores transfret, reliquorum autem Apostolorum potestatem fuisse temporaneam per modum scilicet delegationis personalis, ipsorum duntaxat personis annexam, uti sanctus Chryostomus haud obscure insinuat dicens, omnes Apostolos fuisse sanctos Christi vicario officio, quatenus verificabantur ista Pauli verba, pro Christo Legatione fungimur.

ARGUMENTUM III. Elliesij.

37. Excipit ille Theologus. Præadductum in Petro & reliquis Apostolis discrimen, ac fisti Apostolicâ autoritate per modum legationis personalis, adeoque temporalis duntaxat, ille verò sub jure successione perpetua à Christo accepit, hoc inquit, discrimen esse fictitium, nec parùm derogare Petri Primati. Fictitium nempe esse, quia nullâ ratione, nullo testimonio Scripturæ, aut traditionis docetur, potestatem Apostolatûs Petri ad ejus successores permanisse, non autem potestatem cæterorum Apostolorum, cum ex æquo Ecclesiarum Apostolicarum Episcopi, dicantur eorum Apostolorum, à quibus Ecclesiæ sunt fundatæ, sive esse flores, imò omne Episcopi Apostolorum omnium successores esse perhibeantur. Deinde eam opinionem Primati Petri derogare, cum ex ea sequatur quidem, Petri successores præferri debere cæteris Episcopis, ac Petrum propterea inter Apostolos Primatum habuisse, non convincitur.

Refutatio hujus Exceptionis,

38. Discrimen namque illud ex præadductorum SS. Patrum Cypriani, Hieronymini, & Chryostomi verbis prævalide demonstrari, constat ex antecedentibus. Cujus ulteriori ex ipsis etiam sacris Litteris probationem accipe. Apostolis namque universis fuit à Christo concessa autoritas Apostolica sub istis Joan. 20. ex a'tis verbis: Sicut misit me Pater, ita ego mitto vos. Hisce autem verbis secundum SS. Patres significatur legatio Apostolis commissa, de qua Paulus ait: Pro Christo Legatione fungimur. Quam porrò legationem fuisse respectu totius orbis, patet ex illo Matthæi 28. Euntes docete omnes gentes. Omnino igitur dicendum est, cunctos Apostolos æquæ ac Petrum cum potestatis plenitudine pro toto terrarum orbe, seu universâ Christi Ecclesiâ ab ipsomet Christo institutos esse.

39. Quam nihilominus potestatis plenitudinem in Apostolis fuisse duntaxat Extraordinariam, per modum cujusdam Legationis personalis, constat ex eo, quòd nullus cum Universalis in orbem universum Jurisdictione successerit Apostolis, excepto Petro, cui semper successit Pastor universalis, eò vel maxime, quòd, cum super Petri autoritate Divinitus concessâ ceu Petrà esset fundanda Ecclesiâ in perpetuum duratura, oporteret,

consequenter illam quòque autoritatem esse perpetuam.

40. Econtra verò licet alij etiam Apostoli ceteræ potestatis plenitudinem crexerint Ecclesias, veluti de sancto Joanne Evangelistâ testatur Divus Hieronymus de Scripturis Ecclesiasticis totas Asiæ fundasse, ac rexisse Ecclesias, in eis, teste Tertulliano lib. 4. contra Marcionem etiam constituendo Episcopos, nullum tamen eorum, vel Apostoli alicujus successorum functos esse universali autoritate Apostolicâ, sed Ecclesiâ Romanâ subiectos, & ab hac post Legationis alijs Apostolis Divinitus commissa, mediante ipsorum morte expirationem, institutos, seu confirmatos fuisse, constat partim ex Traditione, partim ex sacris Canonibus, & Scriptoribus Ecclesiasticis, insinuatque Irenæus lib. 3. cap. 3. Ad Romanam, inquiens, Ecclesiam propter potentioris principatum necesse esse, omnes convenire Ecclesias, hoc est, omnes undique fideles.

41. Quinimò ex eo, quòd Petro universalium Christi ovium Pastoralis cura Divinitus sit concessa, evincitur, in ipsos etiam Apostolos fuisse potestatem, suis ipsos legibus obligandi, earumque leges revocandi. Et hinc, licet Apostoli non quoad ordinem duntaxat, sed etiam quoad universalitatem jurisdictionis fuerint Petro pares, hujus tamen jurisdictionis illis, utpote sibi subordinatis, supererinebat, sicque adeo Petrus, præ reliquis Apostolis, Primatum non ordinis duntaxat, & numeri, sed autoritatis supereminens obtinebat.

ARGUMENTUM IV. Elliesij.

42. Pærgit hic Author pag. 317. probare, illam Apostolorum æqualitatem minimè oblatre Petri Primati, hunc in modum argumentando. Quia semper ille excipiendus est ab eâ æqualitate; nam ut monuimus, plures esse non possunt primi: sed unum esse primum, necesse est: cum ergo haud dubium sit, Petrum fuisse primum inter Apostolos, fieri non potest, ut illi fuerint ei æquales in Primatu, æquales igitur sunt, si ita vis in omnibus, excepto Primatu, qui pluribus conferri non potest. Porò testimonia in contrarium adducta hoc unum probant, Apostolos in clavium administratione, fidei prædicatione, Ecclesiarum fundatione, potestate, & autoritate æquales fuisse: at eos in Primatu Petro æquales fuisse, nullus dicit: imò contrarium omnes dicunt ipsi in locis, ubi æqualitatem Apostolorum maxime commendant.

Refutatio hujus argumentationis,

43. Hæc Elliesiana argumentatio rejicitur, eò quòd Petri Primatum, majoribus hætenus deductis præminentijs, in Petri fidei firmitate importante soliditate, Ecclesiæque fundamento ac perpetuis ad successores transferendis Regni Cælorum Clavibus, Pastoralique Ordinario, ipsis etiam Apostolis

U u u 3

supereminente, munere consistentibus spoliare, videatur. Cui proinde opponendos hinc duxi sequentes Ecclesie sanctae Doctores Graecos. Ita enim habet Clemens Romanus in epist. ad Iacobum: Simon Petrus &c. *Fundamentum Ecclesie esse definitus est: quia de caetero etiam Dominore cognominatus est, Petrus, qui fuit primitia electionis Domini Apostolorum primus &c.*

Origenes anno 230. in *Matth. de Canone Novi Testamenti*. Petrus, inquit, super quem Dominus fundavit Ecclesiam, duas tantum scripsit Epistolas &c.

Eusebius Alexandrinus *Homil. de resurr. circa illa verba Marci 16. v. 7. Dicite discipulis ejus & Petro*. sic ait. *Veni, inquit, ne timeas, non te amovi à dignitate, non feci te secundum infra alium, non dedi claves alteri, quod promissi, impleo &c.*

Athanasius in *Epist. ad Felicem*. inquit. *Tu es Petrus, sicut veraciter dicit Divinum eloquium, & super fundamentum tuum Ecclesie columnae sunt conservatae &c.*

Basiliius Magnus ad *caput 2. Isaie*. Vnius, ait, ex his montibus fuit Petrus, quem Petram (NB.) appellavit propter maximam Fidei firmitatem.

Cyrillus Hierosolymitanus *Catech. 2. Nemo*, inquit, desperet de sua salute, Petrus Apostolorum princeps excellentissimus, coram ancilla ter negavit Dominum; sed ad se rediens, flevit amare.

Gregorius Nazianzenus *Art. 26. de Moderat. in Orat. habenda*. Vides, ait, quemadmodum ex discipulis Christi magnis ubique & excellentis, atque electione dignis, hic Petrus scilicet Petrus vocetur, atque Ecclesie fundamenta fidei sua credita habeat, ac reliqui discipuli posthaberi se, a quo animo ferunt.

Epiphanius in *Ancorato*. Ipse Dominus, ait, constituit Petrum principem Apostolorum (NB.) Petram firmam, super quam Ecclesia aedificata est, & portae inferi non prevalebunt adversus eam, portae inferi sunt hereses, & haeresiarum &c.

Joannes Chryostomus *Homil. 11. in Matth.* ait. *Deus solus concedere potest, ut futura Ecclesia tot, tantisque fluctibus irruentibus, immobilis maneat, cujus Pastor (NB.) & Caput homo piscator, & ignobilis.*

Cyrillus Alexandrinus *Lib. 12. cap. 64.* sic ait. *Cum saluator à discipulis quaereret, vos autem quem me esse dicitis? Petrus ut Princeps (NB.) caputque ceterorum, primus exclamavit. Similiter Lib. 14. Theof. cap. 2. dicitur Petrus Apostolorum apex. Ecce tot Patres primitivae Ecclesiae talia nomina non superbiae, sed legitima potestatis Petro à Christo imposta agnovisse, & praedicasse!*

ARGUMENTVM V.

Ab Ellicio propositum, sed ut *infra* videbitur, refutatum.

44. Hoc petitur ex Petri, Paulique aequalitate, quem non raro commendant SS. Patres. Sic Ambrosius de *Spiritu sancto cap. 12.* *Nec Paulus, inquit, inferior Petro, quamvis il-*

le Ecclesie fundamentum, & hic sapiens Archid. Aus sciens vestigia credentium fundare populum, nec Paulus, inquam, indignus Apostolorum collegio, cum primo quoque facile conferendus, & nulli secundus; nam qui se imparem nescit, facit aequalem. Et Augustinus *term. 26. de Sanctis*. Et si Petrum priorem, tamen ambos ditavit honore suo. Nec non Maximus Taurinensis *homil. 5. in Natali Apostolorum*. Ergo beati Petrus & Paulus eminent in universos Apostolos, & peculiari quadam prerogativa praecellunt. Verum inter ipsos, qui cui praenotatur, incertum est, quo eum, illos aequales esse meritis, quia aequales sunt passioni, & simili eos fidei devotione vixisse, quos simul videmus ad Martyrii gloriam pervenisse. *Gregor. 1. Dialog. cap. ult. Paulus Apostolus Petrus Apostolorum primo in principatu frater est*. Hinc Petrus & Paulus aequè dicuntur Apostolorum Principes, Apostolorum primi, summi Apostoli, ad culmen & apicem Apostolorum subvecti. Paulus non secus ac Petrus totius orbis curam habere dicitur, & omnium orbis Ecclesiarum Pastor; quin etiam Paulus lapsus solus dicitur Princeps Apostolorum, Caput Apostolorum, qui Primatum Apostolatus inter gentes habuerit, quemadmodum Petrus inter Judaeos. Hinc in imaginibus Petrus & Paulus velut aequales depingi solent, imò nonnunquam Paulus ad dexteram, Petrus ad sinistram ponitur. His & alijs argumentis ex Patribus collectis vincere conantur illi, Petrum & Paulum esse individui Primatus participes.

Refutatio istius argumenti.

Impletur Ellicius *pag. 320.* ait: ex principiis praesuppositis, nullo negotio ad haec omnia responderi, quod Petrus & Paulus in Apostolatu, in potestate & autoritate aequales fuerint, non item in Primatu. Imò etiam praeter hanc aequalitatem, quam etiam ceteri Apostoli habuerunt, specialiter Paulus aequalis Petro dici potest: primo, quod sicuti fuit Judaeorum, ita ille Gentilium fuit Apostolus. Secundo, quod ille non secus ac iste plurimum laboraverit ad annuntiandum Evangelium, ac innumeras gentes adierit, & ad fidem converterit. Tertio, quod uterque Romanam Ecclesiam fundavit, & ibi martyrio vitam finierit: at his non obstantibus, Petrus in Primatu Paulo fuit superior: atque idipsum constat ex testimonijs allatis. Ambrosius ait, Paulum cum primo conferendum, & nulli proprie secundum, supponens scilicet Petrum inter Apostolos primatum fuisse, cum tamen Paulus conferri posset.

Sanctus Leo honorem unum esse, ait, Petri ac Pauli, ob foundationem scilicet Ecclesiae Romanae, & martyrium ibidem petro-pellum. Hinc gloriae ejusdem consortes saepe dicuntur, ac Petrus Pauli in dignitate frater à Gregorio dicitur: eadem de causa Maximus Taurinensis ait, Paulum esse aequalem Petro in meritis & in Martyrio.

Quod deinceps additur, Petrum & Paulum dici Principes, apices, & capita Apostolorum

Iorum, ostendit, hos equidem præcæteris insignes fuisse, at eos inter se in primatu æquales fuisse, non probat. Namque non raro non solum Petrus & Paulus, sed & alij Apostoli his nominibus decorantur. Sic ipse Paulus comparat se cum magnis Apostolis: hoc nomine Petrum, Iacobum & Ioannem indicans, quos Ecclesiæ columnas appellat, Sic Chrysostomus tres istos cæteris omnibus Apostolis præstitisse, ait in serm. de præmijs sancti. & in cap. 15. 1. ad Corinth. & in Ep. ad Galatas, initio, Petrus, inquit, Iacobus & Ioannes non prohibebant circumcidi, cum essent inter Apostolos primæ dignitatis. Idem Apostoli tres à Victore Antiocheno in Marc. cap. 9. dicuntur Apostolorum Coriphæi, qui primas inter Apostolos obtinebant. S. Aug. in Ep. ad Galatas, Petrus, inquit, Iacobus & Ioannes honoratores erant cæteris Apostolis. His adde Clementis locum ex Eusebio superius citatum, ex quibus pariter inferri posset, si quid valeat Adversariorum confectio, Petrum, Iacobum, & Ioannem Primatûs individui fuisse participes, non secus ac Petrum & Paulum; sed istud imprudenter omnino fieret. Sciunt enim omnes, hæcæ phrasibus non significari omnimodam eorum, qui cæteris præferuntur, æqualitatem, sed tantum eorum super alios præstantiam: sic cum Virgilium, Horatium & Ovidium voco Poetarum Principes, non intendo, istos secum invicem comparare, & omni modo æquales statuere, ita ut nullus inter eos sit superior; sed hoc unum volo, eos inter Poetas eminere, & cæteris præstantiores esse. Quin etiam fieri potest, imò sæpissimè sit, ut istæ appellationes latè somantur, & nonnunquam primus aliquis vocetur ac Princeps, qui non absolute primus est, sed insignis tantum. Sic Cicero dicitur Oratorum Princeps, licet Demosthenes cum eo de primo gradu contendere possit. Sic Horatium Poetarum principem dicere nemo veretur, quamvis Virgilium ei præferendum esse, vix quisquam dubitet. Haud ergo mirum, si nonnunquam Paulus solus dicatur primus, ac Princeps Apostolorum, non quod absolute primus sit, sed quia inter primos & principes numerari potest. Adde, quod unus dici potest alio prior ac præstantior secundum aliqua: & sic Paulus Petro præferri potest, quia, ut ipse ait, cæteris abundantius pro Christo laboravit, unde & seipsum comparat magnis Apostolis Petro, Iacobo & Ioanni, nec minus quidquam se fecisse, ait, quamvis alibi minimum se Apostolorum appellet.

8. Unum pro specialibus Petri Primatûs præminentijs vindicandis hic superaddo. Nempe in eo, quod Romana Ecclesia dicitur fundata super Petro simul & Paulo, iubesse æquivocationem ex sanctis Patribus, ac ipsismet sacris Litteris elucidandam. Nam unus sensus esse potest, quod non Petrus duntaxat, sed etiam Paulus Verbi Divini prædicatione ac martyrio suo fundarit & firmarit Romanam Ecclesiam. Alter verò sensus esse potest, quod Ecclesia Romana exultat fun-

data super autoritate Apostolicâ, per mortem Apostolorum minime extincta, sed cum perpetuo Ecclesiæ statu conjuncta, adeoque in successores usque ad consummationem sæculi futuros transferibili. At prior sensus omnino tenendus est, ad stipulante Dionysio Corinthiorum Episcopo in Epist. ad Rom. ubi sic habetur: *Ambro* (Apostoli Petrus & Paulus) cum & nostram Corinthi, & vestram Romæ Ecclesiam fundassent, & ejusdem doctrinæ præceptis tum nostros animos, tum vestros imbuisent, eodem tempore pariter Martyrium subierunt. In quem sensum sanctus quoque Irenæus lib. 3. cap. 1. ait: *Matthæus* in Hebræis ipsorum linguâ scripturam edidit Evangelij, cum Petrus & Paulus Romæ evangelizarent, & fundarent Ecclesiam. At hanc a Petro & Paulo annunciatam Romanæ Ecclesiæ fundatricem fidem, idem Irenæus lib. 3. cap. 3. ait, ad sua usque tempora pervenisse per successiones Episcoporum, & hinc propter potentiorum principatum necesse esse, ad Romanam Ecclesiam convenire omnes Ecclesias. Est autem superius ex sacris Litteris, sanctisque Patribus, ac Oecumenicis Concilijs demonstratum, istam potentiorum principatum ita fuisse collatam Petro, ut non transiret in alios, nisi in Petri Successores: autoritate Apostolicâ in Paulo, cæterisque Apostolis se habente solum ad instar Legationis personalis. Quare eatenus verum est, quod Ecclesia Romana quoad fidem ac Evangelium æquè a Paulo, atque a Petro sit fundata, ut tamen fidei illius perpetuitas conjuncta sit cum principitate, seu autoritate Apostolicâ, quæ ex solo Petro, seu Ordinario per Christum constituto Ecclesiæ Pastore, transeat in successores.

Hinc quando dicitur, Paulo haud secus ac Petro fuisse commissa totius orbis cura, minime per hoc significatur æqualitas in Primatu ordinariæ, in successores transferibilis potestatis plenitudinem importante, sed quoad Apostolicæ autoritatis personalem duntaxat delegationem. Cujusmodi delegatio Apostolica Elielio pag. 322. teste, præcipuè conveniebat Paulo, quia Gentium erat Apostolus & innumerarum Ecclesiarum fundator, qualem proinde specialem curam habere tenebatur. *Quis*, inquit, infirmatur, & ego non infirmor; quis scandalizatur, & ego non uror? Quotidiana mihi incumbit sollicitudo omnium Ecclesiarum; ob charitatem scilicet & affectum, quo fideles omnes, ac præsertim eos, quos ipse ad fidem adduxerat, complectebatur.

Corollarium.

An Petri Primatus importari Monarchiam?

ELliesius cit. pag. 322. respondet 1. Si Monarcha dicitur, qui primum obtinet locû, qui Primatum inter alios tenet, haud dubium est, Petrum hoc sensu fuisse Monarcham. Si verò Monarchia sumatur pro autoritate absoluta, nec non pro dominatu, cui nullus se se potest opponere, nego Petrum hoc sensu Ecclesiæ Monarcham fuisse; hanc etenim